

KOŁO HISTORYCZNE „KRONIKA PUSZCZYKOWA”

Grudzień 2004

nr 8

e-mail: biblioteka@iq.pl

Z życia Kościoła nie tylko puszczykowskiego

List Episkopatu Polski na temat przykazań kościelnych

W październiku 2004 minęła pierwsza rocznica publikowania listu Episkopatu Polski na temat przykazań kościelnych. List ten jest doniosłym dokumentem, dlatego Koło Historyczne „Kronika Puszczykowa” publikuje go w całości.

Oprócz tego pragniemy przypomnieć puszczykowiakom o parafiach, zgromadzeniach i zakonach istniejących na terenie Puszczykowa. W obecnej „Kronice Puszczykowa” tylko krótkie informacje o nich. W przyszłości Koło Historyczne zamierza wydać specjalny zeszyt poświęcony powyższym formom życia religijnego w Puszczykowie.

Podkreślenia i adjustacja redaktora wydania „Kroniki Puszczykowa”.

Ludwik Madej

DRODZY BRACIA I SIOSTRY !

Pierwszą niedzielą adwentu rozpoczynamy nowy rok liturgiczny. „Okres adwentu ma podwójny charakter. Jest okresem przygotowania do uroczystości Narodzenia Pańskiego, przez którą wspominamy pierwsze przyjście Syna Bożego do ludzi. Równocześnie jest okresem, w którym przez wspomnienie pierwszego przyjścia Chrystusa kieruje się dusze ku oczekiwaniu Jego powtórnego przyjścia na końcu czasów. Z obu tych względów adwent jest okresem pobożnego i radosnego oczekiwania”.

(Ogólne normy roku liturgicznego i kalendarza nr 39).

W Ewangeliі Chrystus Pan wzywa swych uczniów do modlitwy i czuwania. Świątowanie jest czasem szczególnej modlitwy Jego uczniów, a przestrzeganie dni i okresów pokuty wyrazem ich czuwania.

1. Świątowanie

Adwentem zaczynamy kolejny rok świątowania misterium Chrystusa. Autentyczna wiara domaga się wyznawania, manifestowania, a to wyraża się w obchodzeniu świąt. Świeta chrześcijańskie są duchowym odnowieniem historii Jezusa Chrystusa w Jego wyznawcach. Przypominają one wiernym wydarzenia historii zbawienia i przez to mają się oni stawać bardziej podobnymi do Chrystusa, mają bardziej podobać się Bogu, mają być lepszymi i świętszymi.

Konstytucja o liturgii świętej Soboru Watykańskiego II uchwalona przed 40 laty podkreśla: „Świeta Matka Kościół uważa za swój obowiązek uroczyste celebrować zbacze dzieło swego Boskiego Oblubieńca przez uświęcone wspomnianie w określone dni całego roku. Każdego tygodnia Kościół obchodzi pamiętkę Zmartwychwstania Pańskiego w dniu, który nazywał Pańskim, a raz do roku zmartwychwstanie razem z Jego błogosławioną męką czci w największą uroczystość Paschy” (KL 102). Dokument ten mówi także o obchodzeniu innych świąt.

Wyznawcy Chrystusa od początku gromadzą się w niedzielę na cotygodniowe świątowanie Zmartwychwstania Pańskiego. Jest to ich najstarszy dzień świąteczny. Jedną z niedziel obchodzą jako Wielkanoc, czyli doroczne świątowanie Paschy Chrystusa. Poza dniami upamiętniającymi Zmartwychwstanie Pańskie wierni obchodzą takie uroczystości, jak: Boże Narodzenie, Objawienie Pańskie, Wniebowstąpienie Pańskie, Boże Ciało, a także święta ku czci Matki Bożej i ku czci Świętych. Zróżnicowana sytuacja życia religijnego i liturgicznego w poszczególnych krajach, a także w życiu całego Kościoła, prowadziła do zmiany rangi pewnych świąt.

2. Elementy chrześcijańskiego świątowania

Austriacki liturgista pisał przed laty: „Jak o oltarzu można powiedzieć, że jest on kawałkiem ziemi, który zwraca się ku niebu, tak o świecie można powiedzieć, że jest to odcinek czasu, który spotyka się z wiecznością” (Josef Andreas Jungmann). Przy obchodzeniu święta ustają wysiłek, praca, a człowiek ma czas dla Boga oraz dla siebie. Oznakami święta są świąteczne szaty, zabawa, muzyka i śpiew. Niestety bardzo często dzisiejszy człowiek, jak ostrzegł Ojciec Święty Jan Paweł II w adhortacji *Kościół w Europie*, nawet jeśli się odświętnie ubierze, już nie potrafi świątować. Starajmy się właściwie przeżywać nasze święta, obchodźmy je we wspólnocie rodzinnej i parafialnej.

Wierni od wieków wyróżniali wśród dni liturgicznych takie, które obchodzone były nie tylko w kościele, ale także poza nim. Te dni nazwano świętami nakazanymi i były one dniami wolnymi od pracy. Głównymi elementami każdego święta nakazanego były i są udział w Eucharystii oraz powstrzymanie się od prac niekoniecznych. Przypomniał to papież Jan Paweł II w liście apostolskim *Dies Domini* w 1998 r. i w encyklice *Ecclesia de Eucharistia* ogłoszonej w Wielki Czwartek tego roku.

3. Przepisy Kościoła dotyczące świątowania

W sprawie obchodów roku liturgicznego i w sprawie świąt nakazanych Kościół nauczający wydał szereg zarządzeń. Skróto-wo są one zebrane w pięciu przykazaniach kościelnych. Aktualna ich wersja zatwierdzona dla Polski przez Kongregację Nauki Wiary ma następujące brzmienie:

1. W niedzielę i święta nakazane uczestniczyć w mszy świętej i powstrzymać się od prac niekoniecznych.
2. Przynajmniej raz w roku przystąpić do sakramentu pokuty.
3. Przynajmniej raz w roku, w okresie wielkanocnym, przyjąć Komunię św.
4. Zachowywać nakazane posty i wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych, a w okresach pokuty powstrzymać się od udziału w zabawach.
5. Troszczyć się o potrzeby wspólnoty Kościoła.

Pierwsze przykazanie kościelne mówi o świętach nakazanych. W ciągu wieków zmieniła się ich liczba. Wierni w różnych krajach obchodzą ich mniej lub więcej.

W niektórych krajach pewne święta zostały za zgodą Stolicy Apostolskiej przeniesione na niedzielę. W Polsce w okresie komunizmu niektóre święta nakazane stały się dniami pracy. Mówiło się o tak zwanych świętach zniesionych. Powodowało to u wiernych wątpliwości sumienia, a praca w te dni niejednokrotnie wręcz uniemożliwiała świętowanie wielkich wydarzeń zbawczych. Dlatego biskupi polscy kierując się przepisami liturgicznymi Kościoła i mając na uwadze dobro duchowe wiernych postanowili prosić Stolicę Apostolską o przeniesienie uroczystości Wniebowstąpienia Pańskiego na 7. niedzielę Wielkanocy oraz o to, by ze względu na dni robocze świętami nakazanymi nie były w Polsce:

- uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny,
- uroczystość świętego Józefa oraz
- uroczystość świętych apostołów Piotra i Pawła.

Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów w dniu 4 marca 2003 r. wydała dla Polski dekret pozwalający na wspomniane zmiany, zaś zebranie plenarne Konferencji Episkopatu Polski w dniu 12 marca 2003 roku postanowiło, by te zmiany obowiązywały od 30 listopada tego roku. Jedynym świętem nakazanym, obchodzonym w dniu pracy, pozostaje uroczystość Objawienia Pańskiego (Trzech Króli). Biskupi wyrażają nadzieję, że nadzieje takie czas, kiedy to ważne święto stanie się dniem wolnym od pracy.

Po uwzględnieniu omówionych zmian świętami nakazanymi w Polsce, poza niedzielami, są:

- uroczystość Narodzenia Pańskiego (25 grudnia),
- uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki (1 stycznia),
- uroczystość Objawienia Pańskiego (6 stycznia),
- uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa (Boże Ciało),
- uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny (15 sierpnia)
- uroczystość Wszystkich Świętych (1 listopada).

Chociaż takie uroczystości i święta, jak:

- Niepokalane Poczęcie,
- świętego Józefa,
- świętych apostołów Piotra i Pawła,
- Matki Bożej Gromnicznej,
- Poniedziałek Wielkanocny,
- święto Najświętszej Maryi Panny Matki Kościoła (poniedziałek po Zestaniu Ducha Świętego),
- świętego Szczepana,

nie są świętami nakazanymi, to jednak zachęcamy wiernych, by zgodnie z wieloletnią tradycją brali wtedy udział w liturgii. Księży zaś, którzy w te dni nie mają obowiązku aplikacji mszy za parafian, prosimy, by przez dogodny porządek nabożeństw ułatwiali parafianom udział w Eucharystii.

Zachęcamy także wiernych do pełnego udziału w Eucharystii przez przyjęcie Komunii świętej. Drugie i trzecie przykazania kościelne mówią o minimum życia sakramentalnego katolików, jakimi są spowiedź raz w roku i Komunia św. w okresie wielkanocnym.

4. Dni i okresy pokuty

Z obchodem roku liturgicznego związane są dni i okresy pokuty, o których mówi czwarte przykazanie kościelne. Kodeks prawa kanonicznego z 1983 roku postanawia:

„Wszyscy wierni, każdy na swój sposób, obowiązani są na podstawie prawa Bożego czynić pokutę. Żeby jednak wszyscy przez jakies wspólne zachowanie pokuty złączyli się między sobą,

zostają nakazane dni pokuty, w które wierni powinni modlić się w sposób szczególny, wykonywać uczynki pobożności i miłości, podejmować akty umartwienia siebie przez wierniejsze wypełnianie własnych obowiązków, zwłaszcza zaś zachowywać post i wstrzemięźliwość, zgodnie z postanowieniami zamieszczonych poniżej kanonów” (kan. 1249).

Ten sam kodeks stwierdza:

„W Kościele powszechnym dniami i okresami pokutnymi są poszczególne piątki całego roku i czas wielkiego postu” (kan. 1250). Według kan. 1251 „Wstrzemięźliwość od spożywania mięsa lub innych pokarmów, zgodnie z zarządzeniem Konferencji Episkopatu, należy zachowywać we wszystkie piątki całego roku, chyba że w danym dniu przypada jakaś uroczystość. Natomiast wstrzemięźliwość i post obowiązują w środę popielcową oraz w piątek Męki i Śmierci Pana naszego Jezusa Chrystusa”.

Zachęcamy też, zgodnie z postanowieniem II Polskiego Synodu Plenarnego, do zachowania wstrzemięźliwości od pokarmów mięsnych w Wigilię Bożego Narodzenia, ze względu na wyjątkowy charakter tego dnia w Polsce.

Przypominamy też, że wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych obowiązuje wszystkich, którzy ukończyli 14 rok życia. Post, czyli jeden posiłek do syta w ciągu dnia, obowiązuje wszystkich między 18 i 60 rokiem życia. Niemożliwość zachowania wstrzemięźliwości w piątek domaga się od katolika podjęcia innych form pokuty. Powstrzymywanie się od zabaw obowiązuje we wszystkie piątki i w czasie Wielkiego Postu. Przypominamy w ten sposób wszystkim uczestnikom zabaw oraz tym, którzy je organizują, by uszanowali dni pokuty, a zwłaszcza czas wielkiego postu.

Piąte przykazanie kościelne przypomina, by troszczyć się o potrzeby wspólnoty Kościoła. Dziękujemy wiernym za zrozumienie tych potrzeb i za ofiary składane na potrzeby Kościoła.

Wyjaśniając obecne stanowisko w sprawie przykazania kościelnych mamy nadzieję, że przyczyni się to do większej przejrzystości, a w konsekwencji do kształtowania spokoju sumienia, który niejednokrotnie zakłócały pytania o przyczynę usprawiedliwiającej nieobecność na Eucharystii w dni, w które obowiązują prace zawodowe. Niech te zmiany zmobilizują naszą wiarę, która pozwoli nam na kształtowanie pogłębionego życia religijnego i budowanie lepszej przyszłości oraz przeżywanie świąt chrześcijańskich w duchu prawdziwej, głębokiej radości.

Na przeżywanie tajemnic Chrystusa w nowym roku liturgicznym, w którym mamy starać się lepiej naśladować naszego Zbawiciela, z serca wszystkim błogosławimy.

Podpisali

kardynałowie, arcybiskupi i biskupi zgromadzeni na 324 zebraniu plenarnym Konferencji Episkopatu Polski w Warszawie.

Warszawa, dnia 21 października 2003 r.

„Katechizm społeczny Kościoła”

W dniu 25 października 2004 roku zaprezentowano w Watykanie Katechizm społeczny Kościoła. Będzie w nim mowa o wielu zagadnieniach z tzw. życia laickiego katolików, a między innymi o etyce pracy, wynagrodzeniu, płaceniu podatków a także o biznesie, ochronie środowiska, o wojnach i przemocy, o prawach kobiet i mężczyźni, o rodzinie, demokracji itd.

Kiedy ten dokument dotrze do Polski i jak będzie przyjęty przez duchowieństwo i przekazywany wiernym z pewnością dowiemy się niebawem od duszpasterzy.

Myśli księdza Profesora

„Będem mojego Kościoła jest stale utrzymywanie nas w poczuciu winy, co odbiera radość życia i to życia z Bogiem”.

„Chodzi o to, żeby wielkie słowa etosu przetłumaczyć na oczyszczające ścieżki, na zakłady krawieckie”.

Ks. prof. Józef Tischner

Ks. Józef Tischner często powtarzał, i to nie tylko w rozmowach towarzyskich, że katolicy w niebie są odrodzeni od wszystkich innych chrześcijan, niekatolików murem, by nie mogli zobaczyć, że Bóg i niewierzących przyjmuje do siebie. Mogłoby takie zachowanie wypominać Bogu przez całą wieczność.

Otwarty był na wszelkie tematy. Mówił i pisał o Kościele, o dialogu, o solidarności, wolności i demokracji. Używał nasze życie w Kościele niepozabawionym zła i zaniedbań nie odwołując się do szukania przyczyn niernormalności w urojonych wrogach.

Narażił się przez to intelektualistom i formalistom. Narażił się zwłaszcza oświadczeniem, że nie spotkał nikogo, kto straciłby wiarę po przeczytaniu Marksa czy Lenina, natomiast jest wielu takich, którzy przestali chodzić do kościoła po spotkaniu z proboszczem.

Nie chciał nigdy wstępować w strukturę hierarchiczne Kościoła. Biskupstwo go nie interesowało.

Rangę jego wielkości może wyznaczyć przyjaźń z papieżem Janem Pawłem II. Przyjaźń zrodzona nie tylko z umiłowania filozofii, ale także wielkiego poczucia humoru. Kiedyś opowiadał Ojcu Świętemu jak telewizyjna ganiła po Zakopancem za Wisławą Szymborską, aby nagrać wywiad z Noblistką. Jakaś góralka zapytała, po co oni tak biegają. Po usłyszeniu, że Szymborska dostała Nobla poradziła: „Na nobla najlepsze jest świateczke sadło, trzeba dobrze posmarować i po kilku dniach przejdzie”.

L.M.

Modlitwa starego ...

Panie, Ty wiesz najlepiej, że z dnia na dzień starzeję się. Zechciej uchronić mnie od przeświadczenia, że przy każdej okazji i na każdy temat muszę mieć coś do powiedzenia. Uwolnij mnie od mojej słabości, abym nie chciał zawsze porządkować spraw innych ludzi. Naucz mnie, abym pomagając innym nie był przemądrzały i władczy.

Chciałbym spożytkować swoje doświadczenie i mądrość życiową, ale z tego powodu nie chciałbym utracić ostatnich przyjaciół.

Uwolnij mój umysł od nieustannego wnikania w szczegóły i pozwól w lot przechodzić do sedna sprawy.

Naucz mnie milczeć o stale nasilających się niedomaganiami i chorobach, chociaż pragnienie mówienia o nich jest we mnie z roku na rok coraz silniejsze. Ale naucz mnie, abym z cierpliwością wysłuchiwał opowieści o cudzym cierpieniu.

Nie śmiem prosić Cię o lepszą pamięć, ale proszę o większą pokorę i mniej niezachwiana pewność, gdy moje wspomnienia wydają się być sprzeczne ze wspomnieniami innych. Uczyz mi choć odrobinę poczucia, że czasem mogę się mylić.

Pomóż mi zachować miły sposób bycia w każdej sytuacji i wobec wszystkich ludzi, choć z niektórymi trudno mi doprawdy wytrzymać. Wiem, że nie jestem święty. Nie choć też uchodzę za starego zręde.

Daj mi zdolność odkrywania dobra tam, gdzie nikt się go nie spodziewał i pokazywania zalet w innych ludziach.

Daj memu sercu wielką siłę, bym przyjmował życie nie w poczuciu ograniczenia i bez żalu, nie w nastroju wieczoru i nie jako odchodzący, ale wdzięczny i gotowy na wszystko, co los Boży mi zgotuje.

Proszę, daj memu sercu wielką siłę. Amen.

Parafie, zakony i zgromadzenia w Puszczykowie

Parafia Matki Boskiej Wniebowziętej

W dniu 1 lipca 1928 roku arcybiskup poznański ks. August kardynał Hlond, prymas Polski, utworzył przy kościele pw. Wniebowzięcia NMP w Puszczykowie nową parafię. Przedtem mieszkańcy Puszczykowa oraz wczasowicze i wycieczkowicze z Poznania musieli chodzić do kościoła parafialnego w Wirach.

Nie było to wygodne, dlatego szybko postarali się, aby w niedziele odprawiali się msze św. w jednej z większych willi. W tym samym czasie, bo 5 sierpnia 1915 roku, założono „Inwentarz i kasowicę kaplicy w Puszczykowie”. Postanowiono bowiem wybudować tutaj kościół.

Trwała jednak zawierucha pierwszej wojny światowej, a nieliczni wówczas mieszkańcy Puszczykowa bali się ciężaru budowy świątyni. Dopiero po odzyskaniu

niepodległości katolicy Puszczykowa, a w Iwicznej katolicy z Poznania, powołali w 1919 roku „Stowarzyszenie dla budowy kościoła rzymsko-katolickiego w Puszczykowie”.

Rozpoczęto od zbierania funduszy, szukania lokalizacji i załatwienia formalności u władz kościelnych i państwowych. Poznański architekt Adam Ballenstedt, za minimalną opłatą, przygotował plany kościoła, a budowniczy Maksymilian Garstecki, poznanik, „podjął się bezinteresownie prowadzenia i dozoru budowy”.

W budowę kościoła puszczykowskiego bezpłatnie zaangażował się 7. Pułk Artylerii Ciężkiej (zwoził materiały) oraz 15. Pułk Ułanów. Finansowo wspierał budowę Towarzystwo Sportowe „Sokół” oraz członkowie Narodowej Partii Robotniczej, którzy oddali część zysku z zabawy.

Kamień węgielny wmurowano 9 września 1923 roku, a już od 5 października 1924 roku (wśród ruszowań) odprawiali się msze święte.

W dniu 1 lipca 1928 roku powstała oficjalnie nowa parafia, a od 1 września 1929 roku proboszczem tej parafii został mianowany ks. Henryk Koppke. Utworzona Rada Parafialna skutecznie wspomagała poczynania duszpasterza.

Parafia pw. św. Józefa

W 1931 roku została utworzona Prowincja Polska Zgromadzenia Ducha Świętego w Bydgoszczy. W roku następnym prowincjał Zgromadzenia o. Cezary Tomaszewski podpisał umowę kupna posesji w Puszczykowie, na której znajduje się dzisiejszy Dom Zakonny i kościół parafialny pw. św. Józefa Oblubieńca NMP przy ul. Dworcowej.

Działalność Domu Zakonnego w Puszczykowie została przerwana w 1939 roku. Dom zajął okupanci, zakonnicy wysiedleni, a księża uwięzieni. Po wojnie dopiero w 1947 roku posiadłość Zgromadzenia wróciła do prawowitych właścicieli.

Od maja 1948 roku wierni mogli uczestniczyć we mszy św. odprawianej w kaplicy zakonnej tylko w niedziele i święta o godzinie 7.00 rano.

Problem istnienia Zgromadzenia zawisł na włosku w roku 1949, gdy aresztowano o. Wacława Brzozowskiego i o. Franciszka Mientkiego za „niewątpliwie” zagrożenie dla ustroju ludowego państwa.

Po zakończeniu tzw. okresu „kultu jednostki” w Domu Zakonnym powstał wikariat kościoła parafialnego w Puszczykowie, a rektor kaplicy pełnił obowiązki wikariusza. Liczba wiernych w tym czasie sięgała 1226 osób.

W 1966 roku ks. arcybiskup Antoni Baraniak nadał kaplicy klasztornej status publiczny sukursalny dla parafii Puszczykowa. Ale pomieszczenia jej, łącznie z korytarzami, nie mieściły wiernych. Po długich staraniach w roku 1979 uzyskano wreszcie pozwolenie na budowę kościoła.

Od dnia 15 lutego 1998 roku świątynia Zgromadzenia uzyskała status kościoła parafialnego. Pierwszym proboszczem został o. Marek Karczewski.

Zgromadzenie Sióstr Elżbietank

Nowiacki oraz dom rekolekcyjny i wypoczynkowy dla sióstr, 62-040 Puszczykowo, ul. Wiosenna 15.

Dnia 7 października 1967 roku Prowincja Poznańska Sióstr Elżbietank otrzymała od pani Wiesławy Cichowicz w dożywocie aktem notarialnym mały dwupokojowy dom w Puszczykowie wraz z parkiem i ogrodem. Ze względu na jego zdrowotne położenie przeznaczony został na dom wakacyjny dla Sióstr.

Siostry Karmelitanki od Dzieciątka Jezus

Do parafii puszczykowskiej Sióstry Karmelitanki Dzieciątka Jezus przyjechały w latach 60. Przyjechały „po świecku”, bez habitów, gdyż ówczesne władze nie pozwalały na melowanie się zakonnice. Na początku opiekowały się siostry panią Izabellą Babicką, która nie mając już najbliższej rodziny, gdyż synowie Jan i Bronisław zginęli w czasie drugiej wojny światowej, a mąż Józef poważnie chorował (zmarł 11 sierpnia 1969 r.) prosiła o pomoc.

Dnia 8 marca 1968 roku przyjechała do Puszczykowa pierwsza siostra - siostra Damiana, a 19 marca 1969 roku, w święto świętego Józefa, dom został erygowany, choć siostry nadal mieszały jako osoby świeckie, zajmując kącik przed strychem. Mieszkały w takiej ciasnocie, gdyż cały

Dnia 17 lipca 1981 roku, po przepisaniu nieruchomości w Puszczykowie na własność Zgromadzenia (dotychczas była zapisana na osoby fizyczne), wszczęto starania o zezwolenie na budowę nowego domu, co ostatecznie po wielokrotnych odmowach uzyskano w 1986 r. Zaraz rozpoczęły się prace przy budowie. Po wielu staraniach o dalsze pozwolenia na podniesienie domu do pierwszego piętra i powiększenie o dwa skrzydła łącznie z kaplicą, jak i o z trudem zdobywane materiały budowlane, prace zostały ukończone.

Dnia 11 października 1990 r. - odbiór techniczny budowy w stanie surowym.

Dnia 17 września 1992 r. - poświęcenie domu wraz z kaplicą przez ks. arcybiskupa metropolitę Jerzego Stroby.

Od stycznia 1994 r. wszystkie serie rekolekcji dla Sióstr Prowincji Poznańskiej odbywają się w Puszczykowie.

dom był zajęty przez lokatorów. Jednak siostry z nadzieją patrzyły w przyszłość i wносиły radość życia duchem Bożego dziecięctwa w nowe środowisko. Wielkiej pomocy i życzliwości doświadczyły od mieszkańców Puszczykowa, tych, którzy mieszkali w pobliżu domu „na górcie”, ale też i całej parafii.

Prosząc lokatorów o przeprowadzkę siostry same wyszukiwały im mieszkania. W dniu 18 września 1977 roku po nagrodzie do Pana odchodzi pani Babicka, do końca otaczana chrześcijańską troską przez Karmelitanki. Siostry dopiero teraz mogą podjąć starania o urządzenie i poświęcenie kaplicy centrum domu zakonnego. „Mieszkać z Panem Jezusem pod jednym dachem to raj na ziemi” - mówiła Matka Założycielka. Poświęcenie kaplicy nastąpiło 28 sierpnia 1978 roku i Pan Jezus pod postacią chleba zamieszkał z Siostrami. Teraz wszystkie trudy stały się łatwiejsze do pokonania. „Jeżeli Bóg z nami, któż przeciwko nam?”. Spośród grupy sióstr, które były w domu na ul. Krótkiej „po świecku” najżywiej w pamięci zapisała się s. Benilda, nazywana wtedy s. Teresa.

Towarzystwo Chrystusowe dla Polonii Zagranicznej

Dzisiejsza „Betania”

Gospodarzem posesji przy ul. Ks. Ignacego Posadzego 1 w Puszczykowie jest wspólnota zakonna księży i braci z Towarzystwa Chrystusowego dla Polonii Zagranicznej, ze zgromadzenia zakonnego popularnie nazywanego chrystusowcami.

Towarzystwo Chrystusowe dla Polonii Zagranicznej, Societas Christi pro Emigrantibus Polonis, (TChr; SChr) jest zgromadzeniem zakonnym, kleryckim, apostołskim na prawach papieskich

założonym przez prymasa Polski kard. Augusta Hlonda, metropolitę Gniezna i Poznania przy współudziale o. Ignacego Posadzego w 1932 roku.

Nazwa ulicy, przy której mieści się dom zakony chrystusowców w Puszczykowie w obecnym brzmieniu jest stosunkowo młoda, bowiem dopiero w latach 80. ubiegłego wieku zastąpiła dotychczasową. Posesja chrystusowców początkowo była oznaczona jako ul. Szkolna 3, a później - Szkolna 1. Inicjatorem nazwania ulicy w Puszczykowie imieniem ks. Ignacego Posadzego był prezes Towarzystwa „POLONIA”, wybitny prawnik poznański, prof. Kłafkowski, przy poparciu metropolity poznańskiego abpa Jerzego Stroby i przełożonych Towarzystwa Chrystusowego dla Polonii Zagranicznej.

Zgromadzenie Braci Serca Jezusowego

Opatrzność Boża powołuje ludzi do szczególnych postanowień w stosownym miejscu i czasie. Do tego niezwykłego daru Opatrzności można zaliczyć Założyciela Zgromadzenia Braci Serca Jezusowego - br. Stanisława Andrzeja KU-BIĄKA. Powołał on do życia nasze Zgromadzenie, które zatwierdzone zostało przez władzę kościelną w dniu 21 listopada 1923 r. Od tego dnia oficjalnie rozpoczęło swą posługę Kościołowi Powszechnemu.

Br. Stanisław w 1924 r. na „górnym” Puszczykowie zakupuje wille „Wartę”, a dwa lata później „Przemysławkę”, z których utworzono Dom Główny Zgromadzenia. Tutaj po nowicjacie powołani składają śluby zakonne we wspólnocie Braci Serca Jezusowego, w której pierwszym przełożonym zostaje br. Stanisław Andrzej Kubiak.

Przełożony Domu w dowód wdzięczności Bogu w dniu 22 sierpnia 1926 roku stawia na posesji klasztoru figurę Bożego Serca, która została poświęcona przez księdza infułata Maysnera, w obecności władz świeckich. Dokument poświęcenia podpisany przez asystujących kapłanów i braci zakonnych złożony został we wnętrzu figury.

Redakcja i adjustacja - Ludwik Madej.

Skład, korekta, opracowanie komputerowe - Koło Historyczne